

R.-T. az elmúlt üzletévet is veszteséggel zárja, mely 537.017·47 K-t tesz. A *Magyarbodzai Bükkfaiipar R.-T.* mérlege 149.645·17 K veszteséget mutat ki.

Kedvezmények a Máv. tűzifa- és talpfaszállítóinak. A Máv. igazgatósága tűzifa- és talpfaszállítóinak könnyebbitéseket helyez kilátásba. Tűzifánál a mennyiség 90⁰/₀-ának szállítását szerződés-teljesítésnek veszi és a következő jutalmakat adja: hasábtűzifa után 4 K, dorong után 3 K per m^3 , széldeszka és fűrész hulladék után 70 K per 10.000 kg, kötegfánál 19 f per köteg. A szállítóknak ezen jutalom annyi százalékára van igényük, ahány százalékát a szerződéses mennyiségnek a folyó év végéig leszállítják. Csuszta-tott tűzifa is szállítható. A talpfatermelők az 1915. évi versenytárgyalásnál fizetett következő legmagasabb árakat kapják:

	Goliát	Normál	Viczinál	
			14	16
Tölgytalpfánál... --- ---	5·98	5·20	3·88	4·08
Bükktalpfánál ... --- ---	4·19	3·75	2·99	3·19

ha a teljes mennyiséget leszállítják. Különben csak a szerződéses és a fenti árak közötti különbözetnek annyi százalékát kapják, ahány százalékát a vállalt mennyiségnek tényleg szállították. A Máv. megengedi, hogy bükktalpfákat nyáron át is lehessen termelni, megengedi az u. n. egyes talpfákat 5⁰/₀-kal olcsóbb áron, valamint az álgesztet, ha az $\frac{1}{3}$ részénél nem nagyobb.

✻ ✻ ✻

Szalai Ernő.

Váratlanul, élete derekán szólította el a kérlelhetlen halál az élők sorából a magyar erdészek egyik legjobbját, *Szalai Ernő* m. kir. közalapítványi főerdőtanácsost, a közalapítványi erdőbirtok jelenlegi vezetőjét. Viruló egészségben, telve tettvágytól, a reábizott erdők gazdaságának emelését célzó programjával

foglalkozva láttuk utóljára s szinte megfoghatlan, hogy már elköltözött legyen közülünk — örökre!

Rajongó idealizmussal szerette az erdőt és a természetet. Ez vezette pályájára, ez nyilvánult meg szavaiban akkor, amikor jelen sorok írója egy negyedszázad előtt a pütkösi ünnepet a Pilis tetején töltötte a boldogulttal s az alattunk elterülő erdőségeken eltűnődve szóttuk a jövő szép álmait, szívtuk magunkba a lelkesedést szakmánk iránt, amely őt, a korán eltávozottat élte utolsó pillanatáig sem hagyta el.

Erős lelke s az abban mély gyökeret vert erdészeti hitvallása a közalapítványoknál sem mindig tövistelen szolgálat nehézségeit mindenkoron leküzdette vele s kedvező körülmények csakhamar az ő méltó kezeibe tették le ennek a szép és terjedelmes erdőbirtoknak igazgatását. Pályafutása derüs és szép volt. A közalapítványi szolgálatnak akkor még sok tekintetben patriarchális viszonyai között pilismaróti és telkii külső szolgálata alatt igazán az erdő gondozásának s az előtte mindig kedves vadászatnak élhetett s ebben a tekintetben hű maradt későbbi központi szolgálata alatt is, mert minden fontosabb kérdésben helyszini tanulmány alapján járt el és sohasem veszítette el az érintkezést a végrehajtó gazdasággal, a gyakorlati étellel.

A bőséges helyi tapasztalat alapján állva, igen nagy hasznára lehetett volna a közalapítványi erdőgazdaságnak; korán, java erejében jutott annak élére s volt programja annak fejlesztésére. Annál sajnálatosabb, hogy oly hirtelen, még mielőtt terveit valóra válthatta volna, meg kellett válnia hivatalától s az élettől — nekünk pedig, barátainak, Tőle, kiben mindenkoron a leghűbb, legragaszkodóbb, legpuritánabb gondolkozásu embertársunkat tisztelhattük, becsülhattuk.

Áldott legyen emlékezete, melyet éltünk fogytáig kegyelettel fogunk megőrizni!

*

Szalai Ernő Selmezbányán 1867. évi október hó 19-én született s az ottani ág. ev. lyceum elvégzése után 1885—1888. években látogatta az erdészeti akadémiát. 1888. július havában lépett közalapítványi szolgálatba mint műszaki dijnok, 1889. november havában lett erdőgyakornok, majd katonai szolgálatának teljesítése

után 1891. december hóban erdészjelölt. Gyakornoki éveit Pécs-váradon és Budapesten töltötte, mint erdészjelölt a pilismaróti erdőgondnokságnál nyert beosztást. 1893. év július havában rövid időre ismét a központban alkalmazták, de már 1894. január havában mint erdész a telkii erdőgondnokság élére kerül, mignem 1897. január havában ismét a vallás- és közoktatásügyi minisztériumba rendelik, ahol élete végéig maradt. 1901. tavaszán főerdész, 1906. tavaszán erdőmester, 1910. nyarán erdőtanácsos, 1912. április 15-én pedig főerdőtanácsossá nevezetett ki.

Az Országos Erdészeti Egyesület körében éveken át működött nagy buzgósággal mint a számadásvizsgáló-bizottságnak elnöke. A legutóbbi közgyűlés a választmány tagjává választotta.

A f. év tavaszán vérömlés keletkezett egyik szemében — nem is sejtettük, hogy ez annak az agyvérzésnek volt az előfutára, amely m. hó 18-án nemesgondolkozásu barátunk életét kioltotta.

Holtteste m. hó 19-én a kerepesi temető halottas házában szenteltetett be a budapesti kartársak élénk részvétele mellett. A koporsót, melyet többek között a vallásügyi minisztérium, a földmivelésügyi minisztérium erdészeti főosztályainak és az Országos Erdészeti Egyesületnek koszorui borítottak, Selmeczbányára szállították, ahol m. hó 20-án helyezték az evang. temetőben örök nyugalomra.

Béke hamvaira!

KÜLÖNFÉLÉK.

Halálozások. Medonosti *Janatka* József nyug. m. kir. közalapítványi erdőtanácsos, az Országos Erdészeti Egyesület alapító tagja mult hó 3-án 61. életévében Buziásfürdőn, *Kende* Dániel nyug. m. kir. erdőtanácsos, alapító tag 62 éves korában Nagybányán, *Blattny* Ernő m. kir. erdőszámtanácsos folyó évi február hó 25-én Beszterczen, *Göndör* Béla városi erdőtiszt folyó évi márczius hó 10-én Budapesten, *Pausinger* Károly m. kir. erdőtanácsos Görgényszentimrén, végül *Rónay* Imre m. kir. főerdőmérnök mult hó 29-én 48. évében Marosborsán elhunytak. Utóbb